

Győri László indulatait verssé és emberségigénnyé formálta. (...) A szecessziós, képgazdag, látomásos költészet idején előre várható volt egy lakonikusabb, nyersebb, szókimondóbb, természetesebb költői kifejezésformához való visszatérés. Ha a mostani versíró gyakorlathoz hasonlítjuk, szokatlannak tűnik Győri megszólalása. Deformáltak, szagztatottak, ki nem dolgozottak hat ez a versbeszéd. Pedig csak belső törvényeit kell megérteni és követni indulatának magatartást formáló értelmét. Egyszerre érezzük Petőfi konvenciót fitymáló természetességét és a beatköltészet indulatos szókimondását e költői modellben. Ennek a versnek is alkotóeleme a kép, de ezt a legmindennapibb, legegyszerűbb formáira redukálja. (...) Megvan jelzéseiteiben, ihlet-építőanyagaiba zárva mindaz, amit számon kérhetünk lírahagyományunk nevében egy induló költőtől: megrendülés, fájdalmak, az emlékekben égő kielégítetlenségek, kamaszbizonytalanság, a létezés szabályaival való ismerkedés, egy tájékozódó, önmagát és helyét kereső ember megnyilvánulásai.

KABDEBŐ LÓRÁNT: *Versék között. Tanulmányok, kritikák.* Magvető, 1980.

A *Tekintet* tanúsága szerint Győri László első kötetének imponálóan naiv vakmerőségétől eltávolodva, attól talán meg is rémülve csaknem teljesen elhallgat: az 1968 és 1971 közötti négy év terméséből mindössze csak 7 vers került ebbe a kötetbe. 1972 táján egy letisztultabb képesség jegyében kezd újjászerveződni ez a költészet, ám a világgép-meghatározó metamorfózis csak 1975 körül kezdődik el. (...) Fegyelmeltebbé, higgadtabbá, pontosabbá váltak sorai, ám legfőbb költői erőssége most is a pazar ritmikájú megjelenítés, a szóval festés. A *Tekintet*ben számos zsánerekép (*Szennai Mária, Disznóölők, Végrehajtok*) és a természethez erősen kötődő vers (*Füst, Pipacs, Cigánygödör, Az őszi koszikon*) kapott helyet. Ugyanakkor csírájában ott van ebben a kötetben egy lehetséges szintézis ígérete is: a *Virágok* például (de a *Hóesés* is) értékes és sikeres megvalósulása a képiségre épülő festői kifejezés mód és a filozofikus erejű létköltészet felé mutató tartalom ötvözhetőségének.

MONOSTORI IMRE a *Tekintet* című kötetéről, Új Forrás, 1999. 9.

A patetikusan megvallott küldetésstudat ... a visszájára fordult, a vers egyre kevesebbet volt képes megszólítani, a költő pedig a kéréstlen próféták sorsában volt kénytelen osztozni. Győri László – versei tanúsága szerint – már a nyolcvanas évek közepén felismerte ezt a poétikailag is értelmezhető situációt. És bár eleinte csak afféle panaszáriákban reflektált rá, később látványosan gyengítette az öntudatos költő innentől nehezen vállalható alakját, illetve jó érzékkel bizonytalanította el és tette önmaga előtt is kérdésessé a „küldetés” jelentőségét. (...)

Válogatott verseinek új kötetében Győri ezeknek a változó-soknak a bemutatására fekteti a legnagyobb hangsúlyt. Nem időrendbe rendezi ugyanis, hanem tematikusan szervezi újra a közel négy évtized alatt született anyagot, a különböző időszakokban íródott, de azonos problémákat felvető szövegeket egymás mellé szerkesztve. Érdekes például, hogy tehát Illyés és Nagy László útján járva, a falusi emberek hétköznapijainak ábrázolása hogyan változott az évek során, és hogyan kapott ebben – a táj- és hangulatleírások során egyébként nagyon sok szépen felépített és újszerű képpel dolgozó – költészetben az Én egyre nagyobb szerepet. (...) De ugyanez megfigyelhető a költői önreflexió szintjén is, hisz még korábban a megverselés feladatjellege hangsúlyozódott (...), addig az újabb szövegekben, mint például *A versben*, mindez játékosan, könnyedebben oldódik meg: „Ezer éve a szolgálóm, inasom. / Ez a rang nem nagy, inkább alacsony.” Mindemellett az utóbbi évtizedben Győri „talált” magának egy laza rímelésű versformát, mely meghosszabbított szonetre emlékeztetve, tizenhat ötos és ötödféles jambikus sorból áll, és amely immár verstechnikailag is lehetőséget kínál e költészet további, talán minden eddiginél jelentősebb megújítására.

BEDECS LÁSZLÓ a *Bizonyos értelemben* című verseskötetről, Élet és Irodalom, 2003. május 30.

A kései Éden a sodró erővel megírt szociográfiák sorába tartozik, abba a népi írói gyöngysorba, amelynek egyik első remekműve a *Puszták népe* volt.

Győri László könyvének nagy erénye: újból az irodalom formanyelvén, művészi igénnyel szólal meg, és művét nem terheli kevély intellektuális ballaszt, nem vezérlik álirodalmi politikai szándékok, és nem teszi kellemetlenné a görcsös újításvágy. Mitől olyan varázslatos? Attól, hogy újra látómezőnkbe emel egy láthatatlanná vált világot. Konkrétan, élesen, szinte tagadhatatlanul. A ropogós, szabatos mondatokba ágyazott, lassított megfigyelés örömet szerez az olvasónak. Nemcsak eddig nem ismert tudást szerez egy kilobbant bogáncsos bolygóról, hanem felidéz egy képet, egy életformát, az emberi létfenntartásnak egy viszontagságos stádiumát. És mindezt olyan friss, feszes stílusban, hogy az párját ritkítja a mai magyar prózában. Győri könyvének akadhatnak tágabb szemléletű művek, mélyebb összefüggéseket feltáró alkotások, mégis kétségtelen: ez a könyv irodalom (amellett, hogy szociográfia, vallomás, napló, tárcanovella-sorozat, nyelvészeti eszmefuttatás) – szépirodalom, szerkezeténél, írói gondosságánál, mérvadó művészi szempontjainál, megformált szövegénél fogva. Alakjai élnek, leírásai érzékletesek, szerkesztése ökonomikus, beszédmódja célratörő, mégis illatokban és fényekben gazdag. Nemcsak lát, hanem látomása van a paraszti világról.

BÁTHORI CSABA *A kései Éden* című elbeszélés-kötetről, Holmi, 2006. 5.